

[Vagn Bro.]

til, under hensyn til, at man dermed sikrede selve søndagens fred.

Dette har man nu opnået ved en indsats fra forskellig side, og derfor kunne man sige, at der var grund til at tænke på det gamle ord „Lige for lige ...“. I denne forbindelse siger den højtærede minister i sin fremsættelsestale, at der er adskillige, der ville gå videre. Det er muligt; men jeg tør love den højtærede minister, at der er titusinder, som ville føle sig krænket, hvis man gik videre. Lad mig som eksempel nævne, at de ville føle sig krænket — og jeg synes egentlig ikke, man kan sige noget afgørende imod det, selv om man vil se meget moderne på det — ved, at der kan være fest i natrestaurationer fra påskelørdag om aftenen og lige til påskesøndag kl. 5 om morgenen, få timer før dette kirkens store evangelium forkyndes. Man må her huske på, at vi jo har en statskirke; det siges i grundlovens § 4, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og som sådan understøttes af staten. Jeg vil gerne vinde gehør for den tanke, at vi, da vi jo ikke lever i en konfessionsløs stat, ikke må gå for vidt her. Det var noget andet, hvis man havde sagt, at stat og kirke ikke havde noget med hinanden at gøre; den foregående taler talte om sandhed og ægthed, og derfor vil jeg sige, at det ville være et ærligt standpunkt, hvis man ville prøve at få grundloven ændret i den nævnte retning.

Den foregående ærede taler beskæftigede sig med den katolske kirke og alle de festligheder, den har. Ja, det sker så ofte, når vi f. eks. taler om fællesmarkedet, at der gives udtryk for nogen ængstelse for, hvad vi kan få fra den katolske kirke. Men det er ikke den katolske kirke, det her drejer sig om, det er den evangelisk-lutherske kirke, og den har måske nok en helt anden opfattelse af, hvad søndagens fred som sådan betyder. Jeg forsikrer den højtærede minister og det høje ting om, at der er titusinder, som ud fra et synspunkt, vi godt kan kalde det kirkelige synspunkt, men også det folkelige, ikke ret vel vil kunne forstå dette. Det, der i øjeblikket sker, er, at fritiden bliver mere og mere omfattende for folk; det er kun naturligt, når man er i stand til med de nye tekniske hjælpemidler at udføre

arbejdet på kortere tid end før. Men på forlystelsesindustriens område bliver tusinder af mennesker for deres levebrøds skyld tvunget til at arbejde om søndagen. Jeg husker fra sidste udvalgsbehandling vedrørende dette spørgsmål, at en mand fra denne branche gjorde den bemærkning, at han måtte dog ligegodt henstille, om det ikke var rimeligt, at også alle de, der var beskæftiget på dette område, fik de to timer, der er tale om, til deres rådighed. Det er altså søndagsfreden, det her gælder, og jeg tror, at jeg her er i nøje overensstemmelse med mange, mange mennesker.

Den højtærede minister siger i fremsættelsen, at næsten alle landets biskopper i hovedsagen har kunnet tiltræde lovforslaget. Nu har jeg i og for sig den opfattelse, at den højtærede minister, om jeg så må sige, refererer rigtigt, men jeg kunne nok have lyst til at se begrundelsen for udtrykket „i hovedsagen“ — det er jo ikke let tilgængeligt, hvad der ligger i denne udtalelse. Jeg må endvidere sige, at selv om jeg gerne lytter til landets bisper, så mener jeg der er enighed om, at de ikke er udtryk for en kirkedag, og med al respekt for bisperne lægger jeg mere vægt på, hvad befolkningen som sådan mener. Derfor vil jeg tillade mig at foreslå, at vi enten forespørger hos alle landets menighedsråd eller spørger deres forening; det er dog dem, vi ellers lovgiver for, og det var dog rimeligt ved denne lejlighed — også fordi de står i den nærmeste tilknytning til deres sogns beboere — at høre, hvad de mener om det, der her er foreslået.

Den højtærede minister siger i sin fremsættelse, at det er på et meget lille område, der sker ændringer. Det kan jeg nu ikke give ministeren ret i. Sagen er, at efter den gældende lovgivning er der fuldkommen fred på 6 af årets dage, og jeg synes i og for sig ikke, man kan sige, det er en meget ringe ændring, når man borttager de to. Det er dog efter almindelig beregning en tredjedel. Dertil kommer — men det kan vi drøfte i udvalget — at jeg ville se med større betænkkelighed på at give frit slag på lørdagen fremfor skærtorsdag, det skal jeg erkende. Skærtorsdag er efter kirkefolkets opfattelse kun indledningen. Det er vel egentlig først ved atfenstide, at det, man mindes, fandt sted. Det gør mig i og for sig ondt, at den